

VITÉZ GYÖRGY

Kanadai nyár

Jegyzetek, Észak-Quebec, 1960. augusztus

I. Észak

*Tündérek, jótevő manók
nem lakták soha ezt a tájat
nyírfák kérgébe rejtezett
démonoké a sziklacsúcs*

*lomha behemót gleccserek
folyók medrét kikönyökölték
most megrokkant partok fölé
kiváncsi fenyők hajlanak*

*málnabokrok közt medvenyom
ezerév túlelő csöndje
kilenchónapos tél után
zöld lázálmában fölkiált*

*mintha forna a tó vize
sötétkéék szél sötétkéék ujja
fenyegeti a szoknyáját
húzó vízililiomot*

*s lenn a fogadó udvarán
szelíd őz eszik cigarettát –
ötszáz mérföldre megy az út
és autódat ha nem vigyázol
a jávorszarvas fölborítja*

II. Nyelvtan

*A megrepedt kő hímnemű
törött fenyőszál hímnemű
töltés a tóban hímnemű
az út és híd is hímnemű*

*aminek még csak képe van
aminek már csak íze van
ami elfut és nyugtalan
a lila felhő nőnemű
folyó két part közt nőnemű
a napfölkelte nőnemű
s az érett szeder nőnemű*

III. Este

*Szemérmetlen teliholdat
tart nagy réztálcáján a tó
az egyedüllét itt
természetes és kibírható*

IV. Különbség

*A dzsungelben fogas-karmos halál
leskelődik rád – trópusi miazmák
végvényei megsokasodnak benned
harcolsz és végtére legyűrnék.
– Ez az őserdő közömbös. Csak hallgat
nem küldi rád a farkast szürke medvét
megvárja amíg elpusztulsz magadtól
s a hó alatt még jövő tavaszig
meg is érzi besüppedt arcodat*

V. Ballada

*bement a vízbe kagyló héja
lábán piros ajtót nyitott ki
nagy piros felhő kilebbent rajta
összeseregglő naphalak
abban nézik telihold jöttét*

VI. Hetyke

*a felhők is alsónadrágra vetkőztek
ebben a csalóka melegben
felírja őket a rendőr
hiányos ruházatukért*

csupaszon két fenyő közt
 hanyattfekszem a sziklán
 itt is le lehet sülni
 nemcsak a Riviérán

VII. Szonett

Itt végre elég lehettem magamnak.
 Józú halat fogtam és sütöttem,
 a Nap fölkelte előttem – és mögöttem
 zuzmók ernyőjén fölszáradt a harmat.

És eltűrték és társul elfogadtak
 haragos fenyők akik szélütötten
 a vízbe buktak – porló gyökerükben
 türelmes áfonyamagok fogannak.

És indián ösvényeken senki sem állt utamba
 éles sziklák között elringatott a csónak –
 (a feneketlen tónak is csillámhomok a partja

és ordas léleknek mély víz a menedéke;
 fölroppenő halászsas hírnöke lesz e szónak
 mint szép halál előtt kinyíló szárnyú béke.)

